

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 368/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 228/2017 z 21. júna 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 CoP 107/2016 z 28. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom

súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 228/2017 z 21. júna 2018 (ďalej len „namietané uznesenie najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 CoP 107/2016 z 28. júna 2017 (ďalej len „namietaný rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 P 164/2014 z 23. mája 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bolo okrem iného rozhodnuté, že sťažovateľ je povinný prispievať na výživu svojich 2 maloletých detí v celkovej sume 500 €.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie v časti o určení výživného na maloleté deti a navrhoval, aby krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu tak, že je povinný prispievať na výživu svojich 2 maloletých detí v celkovej sume 300 €.

Namietaným rozsudkom krajského súdu bol potvrdený rozsudok okresného súdu v časti o určení výživného na maloleté deti.

Následne sťažovateľ podal proti namietanému rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietaným uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *„súd prvej inštancie i odvolací súd absolútne ignorovali základné fakty a síce, že v konaní o určení výživného súd vždy musí zohľadniť príjmy oboch rodičov, ale aj vlastnú životnú úroveň rodičov.*

Z dosahovaného príjmu otca maloletých detí nie je možné zaplatiť 500.- EUR mesačne na ich výživu a potreby pri zohľadnení aj príjmu matky maloletých detí ako aj tej skutočnosti, že otec maloletých detí v čase styku s deťmi potrebuje aj ďalšie finančné prostriedky, aby v čase, keď sa budú nachádzať u neho mohol im zabezpečiť nielen základnú výživu, ale aj splniť ich potreby v športe, či pri ďalších ich záľubách.

Rozhodujúcou skutočnosťou je samotný fakt, že tesne po pojednávaní na súde prvej inštancie došlo k skončeniu pracovného pomeru sťažovateľa v [REDACTED] a sťažovateľ už nebude dosahovať príjem, ktorý dosahoval v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. K ukončeniu pracovného pomeru došlo na základe zmien v tejto spoločnosti a nie z jeho iniciatívy. Tým je a bude až do získania nového zamestnania odkázaný na príjem z úradu práce.

V súdenom prípade žalovaný preukázal, že po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie na jeho strane došlo k podstatným zmenám, ktoré opodstatňovali žalovaným navrhovanú zmenu výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia výšky výživného, ktorá zmena bola nielen závažného charakteru, ale majúca navyše charakter trvalosti. Strata príjmu otca maloletých v rámci [REDACTED] sa závažnejším spôsobom prejavila v pomeroch otca maloletého v porovnaní s jeho pomermi v čase vyhlásenia rozsudku súd prvej inštancie. Výživné určené súdom prvej inštancie a navyše aktuálne aj potvrdené rozsudkom odvolacieho súdu je neprimerané.

Príjmu zo strany spoločnosti [REDACTED] sa žalovaný nevzdal bez dôležitého dôvodu (bol odvolaný nezávisle od jeho vôle) a čo sa týka výkonu funkcie konateľa, člena dozornej rady v obchodných spoločnostiach je zrejmé, že menované spoločnosti sú stratové resp. žalovaný preukázal, že z tam uvedených spoločností nepoberá žiaden príjem.

Pokiaľ odvolací súd arbitrárne ustálil, že priemerná výška mzdy konateľa spoločnosti je na úrovni 2000.- Eur netto, tak takýto záver je arbitrárny a nevychádza zo skutkového stavu.

Napadnutý rozsudok súdu odvolacieho súdu je nezákonný, arbitrárny, zmätočný a nedostatočne odôvodnený.

Ku zníženiu príjmu žalovaného bol odvolací súd povinní prihliadnúť nakoľko holo skutočne preukázané, že k nej došlo v dôsledku objektívnej a nezvratiteľnej okolnosti a nie zo špekulatívnych dôvodov na strane otca maloletých detí.

Odvolací súd v napadnutom rozsudku prijal záver, podľa ktorého ak neprebíha konanie o priznaní invalidity, nie je možné prihliadnúť na nepriaznivý zdravotný stav otca maloletých detí ako na okolnosť odôvodňujúcu zmenu rozhodnutia o výške výživného v rámci odvolacieho konania. Takýto záver je opätovne arbitrárny a nezákonný, nakoľko žiaden právny predpis nepodmieňuje možnosť (a povinnosť) všeobecného súdu prihliadať

na nepriaznivý zdravotný stav strany sporu vedením konania o priznaní invalidného dôchodku.

Podľa názoru sťažovateľa teda odvolací súd jednoznačne zatažil konanie vadou v zmysle ust. § 420 ods. 1 písm. f) C.s.p., nakoľko neprípustným spôsobom rozširoval dôkaznú povinnosť strany sporu (žalovaného) vo vzťahu k preukázaniu nepriaznivého zdravotného stavu iniciáciou konania o posúdenie miery poklesu schopnosti vykonávať pracovnú činnosť na Sociálnej poisťovni a.s., a to v čase, keď zdravotné komplikácie žalovaný súdu preukázal lekárskymi správami, z ktorých bola zrejmá diagnóza tak závažného charakteru, ktorá podľa názoru žalovaného jednoznačne preukazuje pokles schopnosti žalovaného vykonávať zárobkovú činnosť.

Rovnako úvaha odvolacieho súdu o tom, že sťažovateľ je muž v aktívnom produktívnom veku, s vysokoškolským vzdelaním, ktorý si musí nájsť adekvátne zamestnanie so mzdou zodpovedajúcou jeho vzdelaniu a kvalitám, aby dokázal platiť výživné na jeho maloleté deti, je arbitrárny a nezodpovedá princípom spravodlivého súdneho konania. Sťažovateľ nesprávnosť tohto záveru odvolacieho súdu vidí v tom, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že takéto zamestnanie si snaží nájsť, avšak bezúspešne a zároveň bolo preukázané, že na seba neberie žiadne neprimerané riziká ani nerobí špekulatívne operácie vo vzťahu k zníženiu jeho príjmovej situácie. Žalovaný totiž nie je zodpovedný za situáciu na trhu práce v rámci Slovenskej republiky, ktorá bohužiaľ nie je priaznivá ani pre absolventov vysokoškolského štúdia. Uvedený záver odvolacieho súdu je podľa názoru žalovaného iba hodnotiacou úvahou, ktorá však nemá podklad vo vykonanom dokazovaní, čo spôsobuje arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia ako celku.

Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že otec maloletých ako konateľ spoločnosti (akejkoľvek) je oprávnený rozhodovať o mzdových nárokoch zamestnancov, a preto otec ako konateľ spoločnosti si takpovediac sám určil výšku mzdy, respektíve sa podieľal na rozhodovaní o svojej mzde, tak takéto tvrdenie je opätovne len hodnotiacou úvahou bez akejkoľvek opory vo vykonanom dokazovaní. Z verejne prístupných zdrojov je totiž zrejmé, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] je dlhodobo stratová a zároveň je preukázateľné, že žalovaný sumu vo výške 354,84 € ako mzdu od tejto spoločnosti nepoberá len od marca roku 2016 tak ako to interpretuje odvolací súd, ale túto mzdu poberá dlhodobo prakticky od vzniku spoločnosti. Okrem toho za situácie, kedy spoločnosť

dlhodobo vykazuje známky predĺženia, by akékoľvek rozhodnutie spoločníkov resp. konateľa obchodnej spoločnosti o zvýšení mzdy konateľovi predstavovalo odporovateľný právny úkon vo vzťahu k veriteľom tejto spoločnosti, pričom nie je vylúčená ani zodpovednosť konateľ a spoločnosti za škodu podľa ust. § 135a Obch. zák.

Sťažovateľ vidí porušenie jeho nižšie uvedených základných práv a slobôd zo strany porušovateľa 1/ v tom, že dovolací súd napriek ich existencii nevzhladol danosť dovolacích dôvodov podľa ust. § 420 ods. 1 písm. f) C.s.p., a podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených základných práv namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ sa tiež domáha, aby ústavný súd zrušil namietané uznesenie najvyššieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Sťažovateľ ďalej žiada, aby ústavný súd zrušil namietaný rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Okrem toho sťažovateľka požaduje aj priznanie náhrady trov konania v sume 390,50 €.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

10. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02,

I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

11. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

13. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07),

t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

K namietanému rozsudku krajského súdu

15. Ústavný súd sa oboznámil s namietaným rozsudkom krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta. Na tomto mieste ústavný súd pripomína, že v danom prieskume nebolo jeho úlohou preverovať úplnosť a správnosť skutkových zistení všeobecných súdov. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú krajský súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť namietaného rozsudku krajského súdu.

16. Z odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu. Krajský súd primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na

sťažovateľom vznesené odvolacie námietky (body 21 až 23 namietaného rozsudku krajského súdu, ktoré ústavný súd už necituje, keďže sú sťažovateľovi známe, pozn.). Ústavný súd považuje odôvodnenie krajského súdu za zrozumiteľné a dostatočne logické, teda nemožno ho hodnotiť ani ako arbitrárne či celkom zjavne neodôvodnené alebo za extrémne porušujúce v bode 1 označené práva sťažovateľa. Ústavný súd s úvahami krajského súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny názor svojím vlastným.

17. Ústavný súd poukazuje aj na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci. Zároveň poukazuje na to, že judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris)] pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu

18. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESLP z 28. 10. 1998). Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s namietaným uznesením najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol (body 12, 13, 17 a 18 namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktoré ústavný súd opätovne necituje, keďže sú sťažovateľovi známe, pozn.). Ústavný súd na základe uvedeného opätovne zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010). Ústavný súd vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry poznamenáva, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu.

20. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu tiež poznamenáva, že nie je možné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

21. Sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavne významnú argumentáciu, keďže sťažovateľ pokračuje v rovnakej argumentácii, ktorú uviedol v odvolaní proti rozsudku okresného súdu a v dovolaní proti namietanému rozsudku krajského súdu. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý sa dožaduje iného, pre neho priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

22. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 9, pozn.).

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018